

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ
ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ **Έ Έ** **κατά ΕΛΛΑΔΑΣ**
(Προσφυγή υπ' αριθ.2954/07)

ΑΠΟΦΑΣΗ

Η Απόφαση διορθώθηκε την 1 Ιουλίου 2010 βάσει του άρθρου 81 των Κανονισμών του Δικαστηρίου.

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ
22 Απριλίου 2010

Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική με τις προϋποθέσεις που ορίζονται στο άρθρο 44 παρα.2 της Σύμβασης. Ενδεχομένως να υποστεί συντακτική αναθεώρηση.

Στην υπόθεση Έ Έ κατά Ελλάδας,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρώπινων Δικαιωμάτων (Πρώτο Τμήμα), συνεδριάζοντας με την εξής σύνθεση:

Nina Vajić, *Πρόεδρος*
Χρήστος Ροζάκης,
Khanlar Hajiyev,
Dean Spielmann,
Sierre Eric Jebens,
Giorgio Malinverni,
Γεώργιος Νικολάου, *Δικαστές*

Και Søren Nielsen, *Γραμματέας Τμήματος,*

Αφού διασκέφθηκε μυστικά στις 25 Μαρτίου 2010,

Δημοσιεύει την ακόλουθη απόφαση που εκδόθηκε κατά την ίδια ημερομηνία:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει την βάση της σε μία προσφυγή (με αριθμό 2954/07) που υποβλήθηκε κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας ενώπιον του Δικαστηρίου σύμφωνα με το άρθρο 34 της Σύμβασης για την Προστασία των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών (την 'Σύμβαση') από έναν Έλληνα υπήκοο, τον κ.Θεόδωρο Στεφάνου (τον 'προσφεύγοντα') στις 4 Ιανουαρίου 2007.

2. Ο προσφεύγων εκπροσωπήθηκε από το Ελληνικό Παρατηρητήριο των Συμφωνιών του Ελσίνκι, μία μη κυβερνητική οργάνωση με έδρα την Ελλάδα. Η Ελληνική Κυβέρνηση (η 'Κυβέρνηση') εκπροσωπήθηκε από τους αντιπροσώπους του Εκπροσώπου της, κ.Κ.Γεωργιάδη, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους και την κα Ζ.Χατζηπαύλου, Δικαστική Αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Ο προσφεύγων υποστήριξε συγκεκριμένα ότι έχουν διαπραχθεί παραβιάσεις των άρθρων 3 (ουσιαστική και διαδικαστική παραβίαση), 6 παρα.1 (διάρκεια της διαδικασίας, πρόσβαση σε δικαστήριο και επικαλούμενη παράλειψη του Εφετείου να αιτιολογήσει την απόφασή του) και 14 (διάκριση λόγω εθνοτικής προέλευσης) της Σύμβασης.

4. Στις 8 Ιουλίου 2008, το Δικαστήριο αποφάσισε να κοινοποιήσει

την προσφυγή στην Κυβέρνηση. Αποφάσισε επίσης να εξετάσει την ουσία της προσφυγής συγχρόνως με την εξέταση του παραδεκτού της (άρθρο 29 παρα.3).

ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

I. ΤΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

5. Ο προσφεύγων είναι Έλληνας υπήκοος καταγωγής Ρομ, που γεννήθηκε το 1985 και ζει στην Αθήνα. Κατά τον χρόνο που έλαβαν χώρα τα περιστατικά ήταν δεκαέξι ετών.

A. Η διαδικασία ενώπιον των ποινικών δικαστηρίων

6. Στις 5 Αυγούστου 2001, ο ΠΠ, ένας ιδιοκτήτης περιπτέρου στο Αργοστόλι της Κεφαλονιάς, ανέφερε στην τοπική αστυνομία ότι του είχαν κλέψει περίπου 9.500.000 Δραχμές (ΔΡΧ, 28.000 Ευρώ (EUR)). Κατά την διάρκεια της προανάκρισης που διεξήχθη αμέσως από την τοπική αστυνομία, τέσσερις νεαροί Ρομά οδηγήθηκαν στο αστυνομικό τμήμα Αργοστολίου. Την ίδια ημέρα, οι τέσσερις νεαροί μεταφέρθηκαν στην Εισαγγελία Κεφαλληνίας και κατόπιν, στις 6 Αυγούστου 2001, στο δικαστήριο για δίκη με την διαδικασία του αυτόφωρου, όπου απαλλάχθηκαν από όλες τις κατηγορίες.

7. Ο προσφεύγων, που ήταν φίλος των τεσσάρων νεαρών, εμφανίστηκε οικειοθελώς στο αστυνομικό τμήμα στις 5 Αυγούστου 2001 για να συμπαρασταθεί στους φίλους του. Τον έδειξαν επίσης στον ιδιοκτήτη του περιπτέρου, ο οποίος δεν τον αναγνώρισε.

8. Σύμφωνα με τον προσφεύγοντα, όσο βρισκόταν στο αστυνομικό τμήμα τον ανέκριναν σχετικά με το αν είχε αναμιχθεί στην κλοπή ή όχι. Η προσφεύγων υποστήριξε ότι ένας αστυνομικός, ο Ν.Κ., του είχε δώσει μπουινές και τον είχε χαστουκίσει δυνατά στο πρόσωπο για διάστημα μεγαλύτερο του ενός τετάρτου της ώρας, παρουσία του διοικητή του αστυνομικού τμήματος που τον ανέκρινε προσπαθώντας να τον κάνει να ομολογήσει ότι είχε συμμετάσχει στην κλοπή. Ακολούθως του επετράπη να φύγει από το αστυνομικό τμήμα. Ο αστυνομικός, όμως, κράτησε το κινητό του, όπως ισχυρίστηκε ο προσφεύγων, για να διαπιστώσει αν ήταν κλεμμένο.

9. Λίγες ώρες αφού αφέθηκε ελεύθερος στις 5 Αυγούστου 2001, ο προσφεύγων εισήχθη στο τοπικό νοσοκομείο, το Γενικό Νομαρχιακό Νοσοκομείο Κεφαλληνίας, για να τον εξετάσουν. Παρέμεινε εκεί επί

τέσσερις ώρες. Το πιστοποιητικό του νοσοκομείου ανέφερε τα εξής:

‘[Ο προσφεύγων] προσήλθε στο τμήμα επειγόντων περιστατικών του νοσοκομείου μας στις 5 Αυγούστου 2001 και διαπιστώθηκε ότι έφερε κακώσεις της κεφαλής που ανέφερε ότι προκλήθηκαν από κτυπήματα, εμφάνιζε ζάλη, έντονο πονοκέφαλο, οίδημα και ευαισθησία στη μύτη, καθώς και δυσχέρεια διατήρησης εστίασης του οφθαλμού. Δεν διαπιστώθηκε κάταγμα κρανίου. Παρέμεινε στο νοσοκομείο για ένα σύντομο διάστημα τεσσάρων ωρών. Του χορηγήθηκε Lonarid...’

10. Στις 7 Αυγούστου 2001, ο προσφεύγων προσήλθε στην Εισαγγελία Κεφαλληνίας. Είχε σκοπό να υποβάλει μήνυση κατά των αστυνομικών που είχαν λάβει μέρος στον ξυλοδαρμό του αλλά ο εισαγγελέας ήταν εκτός γραφείου. Ο προσφεύγων ισχυρίστηκε ότι η γραμματέας του εισαγγελέα εντυπωσιάστηκε τόσο πολύ από τους μώλωπες στο πρόσωπό του που κάλεσε το αστυνομικό τμήμα και ζήτησε από τους αστυνομικούς να τον αφήσουν ήσυχο στο μέλλον. Ο προσφεύγων δεν υπέβαλε μήνυση εκείνη την ημέρα.

11. Στις 5 Σεπτεμβρίου 2001, ο προσφεύγων συνελήφθη από τον αστυνομικό Ν.Κ. επειδή δεν μπορούσε να εμφανίσει την απόδειξη αγοράς του κινητού του τηλεφώνου και ο αστυνομικός θεώρησε ότι το είχε κλέψει. Οδηγήθηκε στο αστυνομικό τμήμα, ανακρίθηκε και αφέθηκε και πάλι ελεύθερος.

12. Στις 27, 28 και 29 Σεπτεμβρίου 2001 δύο τοπικές εφημερίδες δημοσίευσαν μία δήλωση που είχε κάνει στις 25 Σεπτεμβρίου 2001 η Παγκόσμια Οργάνωση κατά των Βασανιστηρίων (OMTC) με την οποία καταγγελλόταν η παράνομη κακομεταχείριση του προσφεύγοντα. Η δήλωση, που είχε τίτλο ‘Εκκληση του OMTC σε σχέση με την κακομεταχείριση δύο νεαρών Ρομά στο Αργοστόλι – δύο Ρομά στο σφαγείο της Κεφαλονιάς’, ανέφερε ότι ο [προσφεύγων], που είχε ανακριθεί σχετικά με μία κλοπή, είχε δεχθεί χτυπήματα και δυνατά χαστούκια στο πρόσωπο από έναν αστυνομικό του οποίου το μικρό όνομα ήταν Νίκος, παρουσία του διοικητή του αστυνομικού τμήματος.

13. Στις 8 Οκτωβρίου 2001, ο προσφεύγων υπέβαλε μήνυση στην Εισαγγελία Κεφαλληνίας για τη κακομεταχείρισή του στο αστυνομικό τμήμα στις 5 Αυγούστου 2001 και ζήτησε να παρασταθεί ως πολιτική αγωγή ζητώντας αποζημίωση, από κοινού με τον πατέρα του. Η μήνυση στρεφόταν κατά του διοικητή του αστυνομικού τμήματος και παντός άλλου

εμπλεκόμενου προσώπου. Στη μήνυσή του, ο προσφεύγων περιέγραψε την ανάκρισή του, που είχε διαρκέσει κατά προσέγγιση μία ώρα. Δήλωσε συγκεκριμένα ότι όταν δεν μπόρεσε να απαντήσει στις ερωτήσεις που του έκαναν οι αστυνομικοί, ένας από αυτούς άρχισε να τον χτυπά βίαια και επίμονα στο κεφάλι, προσπαθώντας να τον κάνει να ομολογήσει. Ο διοικητής εξακολούθησε να του κάνει ερωτήσεις όσο τον κτυπούσαν. Αφέθηκε ελεύθερος όταν ο ιδιοκτήτης του περιπτέρου βεβαίωσε ότι δεν τον αναγνώριζε. Ο προσφεύγων υπέβαλε σε υποστήριξη της μήνυσής του το ιατρικό πιστοποιητικό του νοσοκομείου.

14¹. Στις 21 Νοεμβρίου 2001, ο Διευθυντής της Αστυνομικής Διεύθυνσης Κεφαλληνίας έδωσε εντολή εκτέλεσης Ένορκης Διοικητικής Εξέτασης (ΕΔΕ), η οποία εκτελέστηκε από τον Αναπληρωτή Διευθυντή της Αστυνομικής Διεύθυνσης Κεφαλληνίας, δηλαδή την προϊστάμενη αρχή της αστυνομίας του Αργοστολίου που στεγάζεται στο ίδιο κτήριο.

15. Κατά την διάρκεια της ΕΔΕ, στις 2 Μαΐου 2002, εκλήθη ο ιδιοκτήτης του περιπτέρου να καταθέσει ενώπιον του Αναπληρωτή Διευθυντή. Κατέθεσε, μεταξύ άλλων, τα ακόλουθα:

‘Όπως με πληροφόρησαν, το προηγούμενο βράδυ το θύμα [ο προσφεύγων] είχε πέσει και είχε χτυπήσει ή είχε αναμιχθεί σε καβγά με πρόσωπα της ίδιας φυλής...’.

16. Στις 15 Μαΐου 2002, ο Αναπληρωτής Διευθυντής, που είχε πλέον προαχθεί στην θέση του Διευθυντή της Αστυνομικής Διεύθυνσης Κεφαλληνίας, έκλεισε την ΕΔΕ, συμπεραίνοντας ότι οι ισχυρισμοί του προσφεύγοντα ήταν ‘προφανώς αβάσιμοι’ και δεν συνέστησε την λήψη κανενός πειθαρχικού μέτρου.

17. Σύμφωνα με το πόρισμα της ΕΔΕ:

‘... όλοι οι ισχυρισμοί που περιλαμβάνονται στην από 25 Σεπτεμβρίου 2001 καταγγελία της Παγκόσμιας Οργάνωσης κατά των Βασανιστηρίων, τα συνημμένα δελτία τύπου, τα άρθρα Βρετανών υπηκόων, την επιστολή της Διεθνούς Αμνηστίας και στις επιστολές άλλων υπηρεσιών είναι ψευδείς χωρίς ίχνος αλήθειας, γεγονός που αποδεικνύεται από τις καταθέσεις των αστυνομικών οργάνων, πολιτών και των ίδιων των Ρομά που υποτίθεται ότι υπέστησαν βασανισμό και κακομεταχείριση από αστυνομικούς.

¹ Διορθώθηκε την 1 Ιουλίου 2010. Το κείμενο έγραφε: ‘η Εισαγγελία έδωσε εντολή εκτέλεσης Ένορκης Διοικητικής Εξέτασης (ΕΔΕ)’.

Αντικρούονται επίσης από τα συνημμένα έγγραφα: το ιατρικό πιστοποιητικό του νοσοκομείου κλπ.

...

Όλες οι κατηγορίες κατά του Διοικητή Γ.Χ. είναι ψευδείς, δεδομένου ότι κατά την εκτέλεση προανάκρισης σχετικά με την κλοπή μεγάλου χρηματικού ποσού (9.500.000 ΔΡΧ) από τον Π.Π. ενέργησε συμμορφούμενος με τα υπηρεσιακά του καθήκοντα και σύμφωνα με τους κανόνες του ΚΠΔ, στην προσπάθειά του να ερευνήσει εάν η κατηγορία ήταν αληθής ή ψευδής, προστατεύοντας τους υπόπτους και σεβόμενος όλα τα προσωπικά δεδομένα και φερόμενος άμεμπτα, με ευγένεια και με σεβασμό για το πρόσωπο όλων των υπόπτων.

Οι κατηγορίες κατά του Αρχιφύλακα Ν.Κ. είναι επίσης ψευδείς, δεδομένου ότι ενέργησε συμμορφούμενος με τα υπηρεσιακά του καθήκοντα, με ευγένεια και σεβασμό για το πρόσωπο των υπόπτων κατά την διάρκεια της διερεύνησης της υπόθεσης κλοπής, πάντα σύμφωνα με τις ρητές εντολές και οδηγίες του διοικητή του, Διοικητή Γ.Χ.'

18. Όσον αφορά την από 8 Οκτωβρίου 2001 μήνυση του προσφεύγοντα, το από 19 Δεκεμβρίου 2003 βούλευμα του Δικαστικού Συμβουλίου Κεφαλληνίας απέρριψε τις κατηγορίες κατά του διοικητή του αστυνομικού τμήματος και ενός ακόμη αστυνομικού οργάνου. Συνέστησε, όμως, να απαγγελθούν κατηγορίες κακομεταχείρισης κατά του αστυνομικού Ν.Κ. και να παραπεμφθεί σε δίκη.

19. Στις 12 Απριλίου 2006, το Τριμελές Πλημμελειοδικείο Κεφαλληνίας έκρινε ένοχο τον αστυνομικό Ν.Κ. και τον καταδίκασε σε φυλάκιση τριών ετών, μετατρέψιμη σε χρηματικό πρόστιμο, και με ανασταλτικό χαρακτήρα σε περίπτωση έφεσης. Το δικαστήριο επιδίκασε επίσης στον προσφεύγοντα χρηματική αποζημίωση πενήντα Ευρώ. Το δικαστήριο κατέληξε, αφού εξέτασε δώδεκα μάρτυρες, ότι ο αστυνομικός Ν.Κ. είχε επανειλημμένα χτυπήσει με τις γροθιές του τον προσφεύγοντα στο κεφάλι και το πρόσωπο προκαλώντας του σοβαρή σωματική βλάβη προκειμένου να τον αναγκάσει να ομολογήσει την κλοπή. Συγκεκριμένα, το δικαστήριο έκρινε τα ακόλουθα:

Διαπιστώθηκε από την διαδικασία, τα αναγνωσθέντα έγγραφα, τις καταθέσεις των μαρτύρων, την εξέταση του πολιτικώς ενάγοντα, την κατάθεση του κατηγορούμενου και την διάσκεψη, ότι τα μεσάνυχτα της 4

Αυγούστου 2001, ο Π.Π., ιδιοκτήτης περιπέτρου, ανέφερε στην αστυνομία Αργοστολίου την κλοπή μεγάλου χρηματικού ποσού (9.500.000 Δρχ). Το τμήμα ασφάλειας Αργοστολίου διεξήγαγε προανάκριση. Οι αστυνομικοί προσπάθησαν να βρουν [τον προσφεύγοντα] στον καταυλισμό των Ρομά στο Αργοστόλι, όπου ζούσε με την αδελφή του, αλλά δεν ήταν εκεί. Όταν επέστρεψε και η αδελφή του τον ενημέρωσε ότι τον έψαχνε η αστυνομία, παρουσιάστηκε οικειοθελώς στο τμήμα ασφάλειας Αργοστολίου, όπου ανακρίθηκε σχετικά με την ανωτέρω κλοπή. Ο κατηγορούμενος, που υπηρετούσε ως αστυνομικός στον αστυνομικό σταθμό Αργοστολίου, συμμετείχε στην ανάκριση. Στις 5 Αυγούστου 2001, για να κάνει τον προσφεύγοντα να ομολογήσει ότι είχε διαπράξει την κλοπή, τον γρονθοκόπησε στο κεφάλι και το πρόσωπο προκαλώντας του σωματική βλάβη, συγκεκριμένα έντονο πονοκέφαλο, οίδημα και ευαισθησία στη μύτη, καθώς και δυσχέρεια διατήρησης εστίασης του οφθαλμού. Συνεπώς, θα πρέπει να κριθεί ένοχος'.

20. Ο κατηγορούμενος άσκησε έφεση κατά της απόφασης αυτής ενώπιον του Εφετείου Πατρών.

21. Κατά την ακροαματική διαδικασία της 23^{ης} Φεβρουαρίου 2007, ούτε ο προσφεύγων ούτε ο εκπρόσωπος του Ελληνικού Παρατηρητηρίου των Συμφωνιών του Ελσίνκι, που ήταν μεταξύ των μαρτύρων κατηγορίας της πρωτοβάθμιας δίκης, κλήθηκαν στην δίκη. Η ακροαματική διαδικασία κατόπιν αναβλήθηκε, πρώτα για τις 21 Σεπτεμβρίου 2007 και κατόπιν για την 1 Φεβρουαρίου 2008. Συνεχίστηκε στις 18 Φεβρουαρίου 2008 κατόπιν αιτήματος του δικηγόρου του κατηγορούμενου και κατόπιν αναβλήθηκε μέχρι τις 15 Απριλίου 2008 επειδή μία καταגיίδα είχε καταστήσει αδύνατη την παρουσία πολλών μαρτύρων που δεν ήταν κάτοικοι της πόλης.

22. Στις 15 Απριλίου 2008, πραγματοποιήθηκε μία ακροαματική διαδικασία ενώπιον του Εφετείου με την παρουσία του προσφεύγοντα και του δικηγόρου του και ο αστυνομικός απαλλάχθηκε λόγω έλλειψης αποδείξεων. Συγκεκριμένα, το Εφετείο δήλωσε τα ακόλουθα:

Όι καταθέσεις των μαρτύρων κατηγορίας και υπεράσπισης, η εξέταση των πρακτικών της πρωτοβάθμιας διαδικασίας και των εκεί αναφερόμενων εγγράφων, η δήλωση υπεράσπισης του κατηγορουμένου και η αποδεικτική διαδικασία εν γένει εγείρουν αμφιβολίες σχετικά με το εάν ο κατηγορούμενος αστυνομικός πράγματι διέπραξε το αδίκημα του άρθρου 137Α παρα.3-1 του ΠΚ κατά του Θ Σ. Οι αμφιβολίες του Δικαστηρίου ενισχύονται από τα ακόλουθα στοιχεία: 1) το περιεχόμενο του

ιατρικού πιστοποιητικού υπ' αριθ.4433 του Νομαρχιακού Νοσοκομείου Κεφαλληνίας...

Περαιτέρω, όπως φαίνεται από την έκθεση ένορκης εξέτασης του μάρτυρα Π.Π. (που ανέφερε την κλοπή), που αναγνώσθηκε στο δικαστήριο, όταν το θύμα έφτασε στο Τμήμα Ασφαλείας Αργοστολίου τις πρώτες πρωινές ώρες της 5 Αυγούστου 2001, είχε το ένα χέρι του δεμένο σε επίδεσμο, επειδή όπως κατέθεσε ο μάρτυρας Π.Π. το θύμα είχε εμπλακεί σε καβγά με άλλους Ρομά το προηγούμενο βράδυ (4 Αυγούστου 2001)... Βάσει των ανωτέρω είναι εξαιρετικά πιθανό ότι οι σωματικές βλάβες στις οποίες αναφέρεται το πιστοποιητικό του νοσοκομείου Κεφαλληνίας προκλήθηκαν στο θύμα όχι από τον κατηγορούμενο, αστυνομικό Ν.Κ., αλλά κατά την διάρκεια συμπλοκής που είχε λάβει χώρα το βράδυ της 4 Αυγούστου 2001, στην οποία το θύμα είχε συμμετάσχει ενεργά, δεδομένου ότι εμφανίστηκε στο Τμήμα Ασφαλείας Αργοστολίου με σπασμένο το δεξί του χέρι... Περαιτέρω, εάν οι σωματικές βλάβες του θύματος είχαν προκληθεί από τον κατηγορούμενο αστυνομικό εντός του Τμήματος Ασφαλείας και εάν ήταν τόσο βίαιες όπως ισχυρίζεται το θύμα, τότε τα τραύματα του προσώπου του θα ήταν πολύ πιο σοβαρά και σίγουρα θα ήταν επαληθεύσιμα από έναν γιατρό.

Εάν ο κατηγορούμενος αστυνομικός είχε προκαλέσει τις σωματικές βλάβες στο θύμα για να το αναγκάσει να ομολογήσει την κλοπή... ο κατηγορούμενος ή οι άλλοι συνάδελφοί του θα είχαν δείξει την ίδια βίαιη συμπεριφορά και σε ... γνωστούς και φίλους του θύματος, που ήταν οι μόνοι που παραπέμφθηκαν ενώπιον του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Κεφαλληνίας για αυτόφωρα αδικήματα (ενώ το θύμα δεν παραπέμφθηκε)... Ο κατηγορούμενος δεν είχε λόγο να χρησιμοποιήσει βία κατά του θύματος, ιδιαίτερα δεδομένου ότι το θύμα δεν αναγνωρίστηκε από τον Π.Π. ως ένας από τους τέσσερις υπόπτους της κλοπής εναντίον του...'

B. Πρόσθετες μηνύσεις του προσφεύγοντα

1. Η μήνυση της 4 Σεπτεμβρίου 2003

23. Στις 4 Σεπτεμβρίου 2003, ο προσφεύγων υπέβαλε μηνυτήρια αναφορά στην εισαγγελία Κεφαλληνίας για παράβαση καθήκοντος, ψευδή βεβαίωση, ψευδομαρτυρία, παρακίνηση σε ψευδομαρτυρία, πλαστογραφία, παρακίνηση σε πλαστογραφία και εκβιασμό κατά έντεκα αστυνομικών που είχαν αναμιχθεί στα περιστατικά της 5 Αυγούστου 2001, στην ΕΔΕ και την διαδικασία που είχε ως απόρροια την πρώτη μήνυση του προσφεύγοντα,

συμπεριλαμβανομένου του διοικητή του αστυνομικού τμήματος και του αστυνομικού Ν.Κ.

24. Στις παρατηρήσεις και συμπληρωματικές παρατηρήσεις του της 25 Μαΐου 2004, συγκεκριμένα σχετικά με τον διοικητή του αστυνομικού τμήματος, ο προσφεύγων ανέφερε ότι ο διοικητής είχε χρησιμοποιήσει φυλετικά στερεότυπα όταν παραδέχθηκε ότι είχε αντιμετωπίσει τον προσφεύγοντα ως 'οπτικά ύποπτο' μόνον για την αιτία ότι 'είχε την ίδια ηλικία και εμφάνιση όπως οι υπόλοιποι νεαροί Ρομά'. Υποστήριξε επίσης ότι οι αστυνομικοί είχαν εξετάσει το κινητό του τηλέφωνο δύο φορές, υποψιαζόμενοι ότι το είχε κλέψει, για τον μοναδικό λόγο ότι φαινόταν να έχει αξία δυσανάλογη με τα μέσα που διέθετε επειδή ήταν Ρομ. Ισχυρίστηκε περαιτέρω ότι στις παρατηρήσεις που υπέβαλε σε υπεράσπισή του, ο διοικητής και πάλι χρησιμοποίησε φυλετικά στερεότυπα χαρακτηρίζοντας τους Ρομά ως εγκληματίες, συμπεριλαμβανομένης της χρήσης όρων όπως 'φυλετικό περιβάλλον' και της φράσης 'οι Ρομά είναι άνθρωποι ανεπάγγελτοι που αναζητούν πολιτιστικά και κοινωνικά αγαθά και που έχουν επιλέξει ως μόνιμο τρόπο απόκτησής τους την παράνομη απόκτηση χρημάτων'. Υπογράμμισε ότι η φυλετική προκατάληψη του διοικητή εξηγούσε γιατί χρησιμοποιήθηκαν τέτοιες μέθοδοι κατά την ανάκριση του προσφεύγοντα, προκειμένου να ληφθεί η ομολογία του σχετικά με την υποτιθέμενη κλοπή μεγάλου χρηματικού ποσού, που ποτέ δεν βρέθηκε στην κατοχή του προσφεύγοντα. Ο προσφεύγων ισχυρίστηκε ότι είχε παραβιαστεί ο Νόμος 927/79 κατά των φυλετικών διακρίσεων.

25. Στις 11 Αυγούστου 2004, η Εισαγγελία Κεαλληνίας αποφάσισε να μην απαγγείλει κατηγορίες κατά των αστυνομικών που αφορούσε η μήνυση, επειδή δεν υπήρχαν στοιχεία στον φάκελο ότι είχαν διαπράξει οποιαδήποτε παραβίαση καθήκοντος.

2. Η μήνυση της 18 Ιουλίου 2005

26. Στις 18 Ιουλίου 2005 ο προσφεύγων υπέβαλε μηνυτήρια αναφορά στην Εισαγγελία Αθηνών κατά των ίδιων έντεκα αστυνομικών (κατά των οποίων στρεφόταν η από 4 Σεπτεμβρίου 2003 μήνυσή του) και ζήτησε να παραστεί στην διαδικασία ως πολιτική αγωγή ζητώντας αποζημίωση τριάντα Ευρώ. Ο προσφεύγων παραπονέθηκε και πάλι για παράβαση καθήκοντος, ψευδή βεβαίωση, ψευδομαρτυρία, παρακίνηση σε ψευδομαρτυρία, πλαστογραφία, παρακίνηση σε πλαστογραφία και εκβιασμό από μέρους αυτών των αστυνομικών και προσέθεσε την κατηγορία της παραβίασης των Νόμων 927/1979 και 3304/2005 κατά των φυλετικών

διακρίσεων. Ισχυρίστηκε σχετικά ότι υπήρχε αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της εθνοτικής του προέλευσης και της κακομεταχείρισής του.

27. Η Εισαγγελία Αθηνών προώθησε τη μήνυση στην Εισαγγελία Κεφαλληνίας.

28. Στις 29 Νοεμβρίου 2005, η Εισαγγελία Κεφαλληνίας παρέπεμψε τρεις αστυνομικούς ενώπιον του Πλημμελειοδικείου Κεφαλληνίας με τις κατηγορίες της πλαστογραφίας και ψευδορκίας κατά συρροή. Κατηγορήθηκαν ότι στις 5 Σεπτεμβρίου 2001 είχαν πλαστογραφήσει την υπογραφή του προσφεύγοντα, εν αγνοία του, στα πρακτικά της ανάκρισης. Στην απόφασή του που εκδόθηκε την ίδια ημέρα, ο Εισαγγελέας δήλωσε ότι δεν αναφερόταν στον φάκελο να έχει κάνει ο διοικητής του αστυνομικού τμήματος προσβλητικές δηλώσεις για την εθνοτική καταγωγή του Ρομ προσφεύγοντα.

29. Οι τρεις αστυνομικοί άσκησαν έφεση κατά της παραπομπής τους σε δίκη. Στις 27 Ιουνίου 2006 επιδόθηκε στον προσφεύγοντα αντίγραφο του βουλεύματος του Δικαστικού Συμβουλίου Κεφαλληνίας με ημερομηνία 13 Ιουνίου 2006, σύμφωνα με το οποίο απορρίφθηκαν όλες οι κατηγορίες κατά των τριών αστυνομικών.

II. ΣΧΕΤΙΚΟ ΕΘΝΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΗ

30. Σύμφωνα με τον Κώδικα Ποινικής Δικονομίας, οι αστυνομικοί που εκτελούν προκαταρκτική εξέταση ή προανάκριση υπόκεινται στις οδηγίες και την εποπτεία ενός εισαγγελέα που δικαιούται να παρευρίσκεται αυτοπροσώπως ή δια αντιπροσώπου στην διενέργεια όλων των ανακριτικών πράξεων και να έχει πρόσβαση σε όλα τα έγγραφα της ανάκρισης.

31. Το άρθρο 137Α του Ποινικού Κώδικα ποινικοποιεί τα βασανιστήρια και άλλες προσβολές της ανθρώπινης αξιοπρέπειας.

32. Σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 137Α.1:

Ύπάλληλος ή στρατιωτικός, στα καθήκοντα του οποίου ανάγεται η δίωξη ή η ανάκριση ή η εξέταση αξιόποινων πράξεων ή πειθαρχικών παραπτωμάτων ή η εκτέλεση ποινών ή η φύλαξη ή η επιμέλεια κρατουμένων, τιμωρείται ... εάν υποβάλλει σε βασανιστήρια κατά την εκτέλεση αυτών των καθηκόντων πρόσωπο που βρίσκεται στην εξουσία του με σκοπό: α) να αποσπάσει από αυτό το πρόσωπο ή από τρίτο πρόσωπο ομολογία, κατάθεση, πληροφορία ή δήλωση ιδίως αποκήρυξης ή

αποδοχής πολιτικής ή άλλης ιδεολογίας· β) να τιμωρήσει· γ) να εκφοβίσει αυτό ή τρίτα πρόσωπα.'

33. Μεταγενέστερα από τα περιστατικά της παρούσας υπόθεσης και προκειμένου να εγγυηθεί την αμεροληψία των ανακρίσεων σε υποθέσεις βασανιστηρίων και απάνθρωπης μεταχείρισης, το διάταγμα 3/2004 όρισε ότι οι σχετικές ανακρίσεις δεν μπορούν να ανατίθενται σε αστυνομικό που υπηρετεί στην ίδια διεύθυνση με τους αστυνομικούς που είναι ύποπτοι κακομεταχείρισης.

Ο ΝΟΜΟΣ

Ι. ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΕΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 3 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

34. Ο προσφεύγων παραπονέθηκε ότι, όντας ανήλικος κατά τον χρόνο του συμβάντος, είχε υποστεί σοβαρή σωματική βλάβη και ψυχική οδύνη στα χέρια της αστυνομίας στις 5 Αυγούστου 2001. Παραπονέθηκε επίσης ότι οι ανακριτικές και διωκτικές αρχές δεν διεξήγαγαν μία ταχεία, εκτενή και αποτελεσματική εξέταση ικανή να δώσει πιστευτή εξήγηση των τραυμάτων που είχε υποστεί κατά την διάρκεια της σύντομης κράτησής του στο αστυνομικό τμήμα και να οδηγήσει στην αναγνώριση και τιμωρία όλων των αστυνομικών που ήταν υπεύθυνοι. Υποστήριξε ότι είχε υπάρξει παραβίαση του άρθρου 3 της Σύμβασης που ορίζει ότι:

Ύουδεις επιτρέπεται να υποβληθή εις βασάνους ούτε εις ποινάς ή μεταχειρίσιν απανθρώπους ή εξευτελιστικάς'.

A. Παραδεκτό

35. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι η αιτίαση δεν είναι προδήλως αβάσιμη σύμφωνα με την έννοια του άρθρου 35 παρα.3 της Σύμβασης και ότι δεν είναι απαράδεκτη για οποιονδήποτε άλλο λόγο. Συνεπώς, πρέπει να κηρυχθεί παραδεκτή.

B. Επί της Ουσίας

I. Οι παρατηρήσεις των μερών

36. Η Κυβέρνηση παρατήρησε ότι μετά την οριστική απόφαση του Εφετείου, σύμφωνα με την οποία δεν είχε αποδειχθεί ότι το αδίκημα του άρθρου 137Α του Ποινικού Κώδικα είχε πράγματι διαπραχθεί, δεν γεννάτο ζήτημα απάνθρωπης και εξευτελιστικής μεταχείρισης κατά παράβαση του άρθρου 3. Κατά την άποψη της Κυβέρνησης, το Δικαστήριο δεν είχε

αρμοδιότητα να εξετάσει τα αποδεικτικά στοιχεία και να υποκαταστήσει τα εθνικά δικαστήρια στην κρίση τους. Όσον αφορά τα τραύματα του προσφεύγοντα, το Εφετείο βασίστηκε στις αποδείξεις ενώπιόν του και ιδιαιτέρως στο ιατρικό πιστοποιητικό που είχε εκδοθεί από το νοσοκομείο Κεφαλληνίας και συμπέρανε ότι ο προσφεύγων είχε υποστεί τα τραύματα πριν από την κράτησή του και από άλλη αιτία.

37. Η Κυβέρνηση υποστήριξε περαιτέρω ότι η υπόθεση του προσφεύγοντα είχε ερευνηθεί πλήρως και αποτελεσματικά σε διοικητικό και δικαστικό επίπεδο, δεδομένου ότι είχε εκτελεστεί ένορκη διοικητική εξέταση και είχαν εκδοθεί δύο βουλεύματα και δύο αποφάσεις από τον Εισαγγελέα Κεφαλληνίας και δύο ποινικά δικαστήρια, αντίστοιχα. Περαιτέρω, όλες οι κατηγορίες που είχαν απαγγελθεί κατά αρκετών αστυνομικών που είχαν αναμιχθεί στην υπόθεση του προσφεύγοντα μετά την μήνυση που υπέβαλε ο προσφεύγων στις 18 Ιουλίου 2005 απορρίφθηκαν.

38. Ο προσφεύγων τόνισε ότι βγήκε από το αστυνομικό τμήμα με τραύματα που δεν έφερε μπαίνοντας μέσα.

39. Ο προσφεύγων υποστήριξε περαιτέρω ότι υπήρξε συστηματική παράλειψη της εξέτασης της αρχικής του μεταχείρισης και των επακόλουθων κατηγοριών συγκάλυψης από την Ελληνική αστυνομία, από τις ανεξάρτητες και δικαστικές αρχές, είτε αυτεπαγγέλτως όταν ενημερώθηκαν σχετικά με πιθανές παραβιάσεις της Σύμβασης είτε και μετά την υποβολή των μηνύσεων του προσφεύγοντα, με μοναδική εξαίρεση την καθυστερημένη παραπομπή του αστυνομικού Ν.Κ.

2. Η εκτίμηση του Δικαστηρίου

α. Ως προς την επικαλούμενη κακομεταχείριση

40. Το Δικαστήριο επαναλαμβάνει ότι το άρθρο 3 κατοχυρώνει μία από τις πιο θεμελιώδεις αξίες μίας δημοκρατικής κοινωνίας. Ακόμη και στις πιο δύσκολες περιστάσεις, όπως είναι ο αγώνας κατά της τρομοκρατίας ή του οργανωμένου εγκλήματος, η Σύμβαση απαγορεύει με απόλυτους όρους τα βασανιστήρια ή την απάνθρωπη ή εξευτελιστική μεταχείριση ή τιμωρία. Αντίθετα με πολλές από τις ουσιαστικές διατάξεις της Σύμβασης και των Πρωτοκόλλου αριθ.1 και 4, το άρθρο 3 δεν προβλέπει καμία εξαίρεση και καμία παρέκκλιση δεν επιτρέπεται βάσει του άρθρου 15 της Σύμβασης, ακόμη και σε περίπτωση δημόσιου κινδύνου που απειλεί την ζωή του έθνους (βλέπε *Assenov κ.α. κατά Βουλγαρίας*, απόφαση της 28 Οκτωβρίου 1998, *Reports of Judgments and Decisions* 1998-VIII, παρα.93).

41. Κατά την αξιολόγηση των αποδεικτικών στοιχείων, το Δικαστήριο γενικά εφαρμόζει τον κανόνα της απόδειξης 'πέραν πάσης λογικής αμφιβολίας' (βλέπε *Ιρλανδία κατά Ηνωμένου Βασιλείου*, απόφαση της 18 Ιανουαρίου 1978, Σειρά A No 25, παρα.16). Τέτοια απόδειξη μπορεί να προκύπτει και από το συνδυασμό επαρκώς ισχυρών, σαφών και συνεπών συμπερασμάτων ή παρόμοιων αμάχητων τεκμηρίων ως προς τα πραγματικά περιστατικά. Όταν μόνον οι αρχές έχουν, συνολικά ή εν μέρει, γνώση των επίμαχων περιστατικών, όπως στην περίπτωση προσώπων που βρίσκονται υπό τον έλεγχό τους καθώς τελούν υπό κράτηση, προκύπτουν ισχυρά τεκμήρια για τα πραγματικά περιστατικά σε σχέση με τις σωματικές βλάβες που προκαλούνται κατά τη διάρκεια της κράτησης. Μπορεί μάλιστα να θεωρηθεί ότι το βάρος της απόδειξης ανήκει στις αρχές, οι οποίες είναι υποχρεωμένες να παράσχουν ικανοποιητικές και πειστικές εξηγήσεις (βλέπε *Salman κατά Τουρκίας* [GC], No 21986/93, παρα.100, ECHR 2000-VII).

42. Το Δικαστήριο σημειώνει από την αρχή ότι κατά κοινή ομολογία ο προσφεύγων υπέστη σωματικές βλάβες την ημερομηνία της σύλληψής του ή περίπου τότε. Τα μέρη, όμως, διαφωνούν σχετικά με το εάν ή όχι οι σωματικές βλάβες προκλήθηκαν από τους αστυνομικούς. Σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, 'όταν κάποιος που βρίσκεται σε καλή κατάσταση υγείας τίθεται υπό κράτηση από την αστυνομία και στη συνέχεια διαπιστώνεται ότι φέρει σωματικές βλάβες κατά την απελευθέρωσή του, το Κράτος είναι υποχρεωμένο να παράσχει λογική εξήγηση για τις αιτίες του τραυματισμού, ελλείψει της οποίας σαφώς ανακύπτει θέμα βάσει του άρθρου 3 της Σύμβασης (βλέπε *Aksoy κατά Τουρκίας*, Απόφαση της 18 Δεκεμβρίου 1996, *Reports* 1996-IV, σελ.2278, παρα.61).

43. Το Δικαστήριο παρατηρεί ότι μόλις ο προσφεύγων έφυγε από το αστυνομικό τμήμα εισήχθη στο τοπικό νοσοκομείο, το Γενικό Νομαρχιακό Νοσοκομείο Κεφαλληνίας, όπου κατεγράφησαν τα τραύματά του. Στο πιστοποιητικό του νοσοκομείου αναφερόταν συγκεκριμένα ότι ο προσφεύγων έφερε κακώσεις της κεφαλής που προκλήθηκαν από κτυπήματα, ότι εμφάνιζε ζάλη, έντονο πονοκέφαλο, οίδημα και ευαισθησία στη μύτη, καθώς και δυσχέρεια διατήρησης εστίασης του οφθαλμού.

44. Το Πλημμελειοδικείο Κεφαλληνίας έκρινε ότι ένας αστυνομικός είχε εξακολουθητικά γρονθοκοπήσει τον προσφεύγοντα στο κεφάλι και του είχε προκαλέσει σοβαρή σωματική βλάβη. Η κρίση του Πλημμελειοδικείου βασίστηκε σε μεγάλο βαθμό στα ευρήματα του ιατρικού πιστοποιητικού. Το

Εφετείο, όμως, έκρινε ότι οι σωματικές βλάβες που πιστοποιούνταν στο πιστοποιητικό του Νοσοκομείου Κεφαλληνίας είχαν προκληθεί στον προσφεύγοντα όχι από τον αστυνομικό Ν.Κ. αλλά στην διάρκεια μίας συμπλοκής που είχε λάβει χώρα τη νύχτα της 4 Αυγούστου 2001, στην οποία ο προσφεύγων είχε συμμετάσχει ενεργά, δεδομένου ότι είχε παρουσιαστεί στο Τμήμα Ασφαλείας Αργοστολίου με σπασμένο χέρι. Το Εφετείο βάσισε αυτό το συμπέρασμα στην σχετική δήλωση του ιδιοκτήτη του περιπτέρου που είχε αναφέρει την κλοπή, ο οποίος κατέθεσε ότι είχε δει τον προσφεύγοντα να έχει το χέρι του δεμένο. Ήταν ο ίδιος μάρτυρας που ισχυρίστηκε ότι ο προσφεύγων είχε λάβει μέρος σε συμπλοκή με άλλους Ρομά το βράδυ πριν την σύλληψη.

45. Το Δικαστήριο, όμως, σημειώνει ότι το πιστοποιητικό του Νοσοκομείου Κεφαλληνίας, που περιγράφει λεπτομερώς τα τραύματα που έφερε ο προσφεύγων, δεν αναφέρει πουθενά κανένα σπασμένο χέρι. Επιπροσθέτως, ακόμη και αν υποθεθεί ότι ο προσφεύγων είχε πράγματι σπασμένο χέρι, παραπονέθηκε ότι τον χτύπησαν στο κεφάλι ενώ βρισκόταν στον αστυνομικό σταθμό, και αυτός ήταν πράγματι ο τύπος των τραυμάτων που πιστοποίησε ο νοσοκομειακός γιατρός που τον εξέτασε.

46. Το γεγονός ότι ο προσφεύγων δεν αναγνωρίστηκε από τον ιδιοκτήτη του περιπτέρου που ανέφερε την κλοπή και ο οποίος μπορεί να είχε αμφιβολίες σχετικά με το εάν ο προσφεύγων ανήκε στην συμμορία που διέπραξε την κλοπή, δεν αποκλείει την πιθανότητα η αστυνομία να μην προσπάθησε να τον κάνει να ομολογήσει εξαιτίας του ότι όλοι οι συλληφθέντες ανήλικοι ήταν φίλοι.

47. Συνεπώς, το Δικαστήριο έχει σοβαρές αμφιβολίες σχετικά με το εάν η υποτιθέμενη συμπλοκή στην οποία συμμετείχε ο προσφεύγων παρέχει πράγματι πειστική εξήγηση της προέλευσης και των αιτίων των τραυμάτων που έφερε ο προσφεύγων στο κεφάλι. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι αυτές οι αμφιβολίες υποστηρίζονται από την ανεπάρκεια της έρευνας σε σχέση με το συγκεκριμένο αυτό σημείο. Το Δικαστήριο επαναλαμβάνει ότι στις περιπτώσεις που ένα άτομο υποστηρίζει πιστευτά ότι υποβλήθηκε σε μεταχείριση που παραβιάζει το άρθρο 3 στα χέρια της αστυνομίας, η διάταξη αυτή απαιτεί κατά συνεκδοχή μία αποτελεσματική επίσημη έρευνα. Διαφορετικά, η γενική νομική απαγόρευση των βασανιστηρίων και της απάνθρωπης και εξευτελιστικής συμπεριφοράς και τιμωρίας θα ήταν αναποτελεσματική στην πράξη και θα ήταν δυνατό σε ορισμένες περιπτώσεις κρατικοί υπάλληλοι να κάνουν κατάχρηση των δικαιωμάτων

των ατόμων που βρίσκονται υπό τον έλεγχο τους με ουσιαστική ατιμωρησία.

48. Αναφορικά με το σημείο αυτό, το Δικαστήριο θεωρεί η σχετική εξέταση χαρακτηρίστηκε από αρκετές ελλείψεις. Κατ'αρχήν, η εξέταση διεξήχθη από έναν αστυνομικό της Αστυνομικής Διεύθυνσης που ήταν υπεύθυνη για το αστυνομικό τμήμα των φερόμενων ως δραστών. Δεύτερον, η κατάθεση του μάρτυρα Π.Π., που φαίνεται ότι ήταν κρίσιμη για την αξιολόγηση των εθνικών δικαστηρίων, δεν ήταν παρά έμμεση μαρτυρία και ούτε η ΕΔΕ ούτε οι ανακρίσεις των διωκτικών αρχών που ακολούθησαν προσδιόρισαν την κατάσταση της υγείας του προσφεύγοντα κατά την άφιξή του στο αστυνομικό τμήμα. Δεν φαίνεται να έγινε καμία σοβαρή απόπειρα να διαλευκανθεί εάν ο προσφεύγων είχε πράγματι συμμετάσχει προηγουμένως σε συμπλοκή ή άλλο συμβάν ικανό να έχει προκαλέσει τα τραύματα που έφερε.

49. Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η Κυβέρνηση δεν έχει αποδείξει πέραν πάσης λογικής αμφιβολίας ότι οι μώλωπες στο κεφάλι του προσφεύγοντα προϋπήρχαν της ανάκρισής του στο αστυνομικό τμήμα.

50. Το επόμενο ερώτημα που ανακύπτει είναι εάν μπορεί να θεωρηθεί ότι στην παρούσα υπόθεση υφίσταται ο ελάχιστος βαθμός βαναυσότητας που απαιτείται για να υπάρξει παραβίαση του άρθρου 3 της Σύμβασης (βλέπε, μεταξύ άλλων, *Ilhan κατά Τουρκίας* [GC], αριθ.22277/93, παρα.84, ECHR 2000-VII). Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η εκτίμηση αυτού του ελάχιστου βαθμού είναι σχετική: εξαρτάται από το σύνολο των περιστάσεων της υπόθεσης, όπως η διάρκεια της μεταχείρισης, οι σωματικές ή/και ψυχικές επιπτώσεις της και, σε ορισμένες περιπτώσεις, το φύλο, η ηλικία και η κατάσταση της υγείας του θύματος (βλέπε, μεταξύ άλλων, *Tekin κατά Τουρκίας*, απόφαση της 9 Ιουνίου 1998, *Reports 1998-IV*, παρα.52).

51. Αναφορικά με αυτό το σημείο, το Δικαστήριο σημειώνει ότι κατά τον χρόνο των συμβάντων ο προσφεύγων ήταν ανήλικος δεκαέξι ετών.

52. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι η σοβαρή σωματική βλάβη που υπέστη ο προσφεύγων στα χέρια της αστυνομίας, όπως βεβαιώνει το ιατρικό πιστοποιητικό που υποβλήθηκε, σίγουρα φέρνουν στο προσκήνιο το άρθρο 3 της Σύμβασης. Σε σχέση με τις ανωτέρω διαπιστώσεις, το Δικαστήριο συμπεραίνει ότι οι συγκεκριμένες σωματικές βλάβες επιβλήθηκαν από την αστυνομία. Αυτές, όπως και τα συναισθήματα του

φόβου, της αγωνίας και της κατωτερότητας που του προκάλεσε η καταγγελλόμενη μεταχείριση ως αποτέλεσμα του νεαρού της ηλικίας του, πρέπει να προξένησαν στον προσφεύγοντα αρκετά σοβαρό πόνο ώστε να μπορούν οι πράξεις των αστυνομικών οργάνων να χαρακτηριστούν απάνθρωπη και εξευτελιστική συμπεριφορά κατά την έννοια του άρθρου 3 της Σύμβασης (δείτε, τηρουμένων των αναλογιών, *Μπέκος και Κουτρόπουλος κατά Ελλάδας*, αριθ.15250/02, 13 Δεκεμβρίου 2005, παρα.51). Το Δικαστήριο συμπεραίνει ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 3 της Σύμβασης.

β. Ως προς την επικαλούμενη ανεπάρκεια της έρευνας

53. Το Δικαστήριο, ενόψει των ανωτέρω κρίσεων του, δεν θεωρεί αναγκαίο να εξετάσει χωριστά εάν η έρευνα σχετικά με την κακομεταχείριση πληροί ή όχι τις απαιτήσεις του άρθρου 3 της Σύμβασης.

II. ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 13 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

54. Ο προσφεύγων παραπονέθηκε ότι οι Ελληνικές αρχές παρέλειψαν να ερευνήσουν άμεσα, να διώξουν και να τιμωρήσουν τα αδικήματα που είχαν τελεστεί κατά του. Ισχυρίστηκε ότι είχε παραβιαστεί το άρθρο 13 της Σύμβασης, που ορίζει τα εξής:

‘Παν πρόσωπον του οποίου τα αναγνωριζόμενα εν τη παρούση Συμβάσει δικαιώματα και ελευθερίες παρεβιάσθησαν, έχει το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον εθνικής αρχής, έστω και αν η παραβίασης διεπράχθη υπό προσώπων ενεργούντων εν τη εκτελέσει των δημοσίων καθηκόντων των.’

55. Το Δικαστήριο κρίνει ότι αυτό το μέρος της προσφυγής συνδέεται με την ανωτέρω αιτίαση αναφορικά με το άρθρο 3 της Σύμβασης. Συνεπώς, θα πρέπει επίσης να θεωρηθεί παραδεκτό. Ενόψει, όμως, του συμπεράσματός του σχετικά με το άρθρο 3 της Σύμβασης, το Δικαστήριο δεν θεωρεί αναγκαίο να εξετάσει ξεχωριστά την αιτίαση του προσφεύγοντος βάσει του άρθρου 13 της Σύμβασης.

III. ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 14 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΣΕ ΣΥΝΑΡΤΗΣΗ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 3 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

56. Ο προσφεύγων παραπονείται, σε σχέση με το παράπονό του περί κακομεταχείρισης και απουσίας αποτελεσματικής έρευνας και δίωξης των αστυνομικών οργάνων, ότι υποβλήθηκε σε διάκριση εξαιτίας του

γεγονότος ότι ανήκει στην εθνοτική ομάδα των Ρομά, κατά παραβίαση του άρθρου 14 της Σύμβασης ερμηνευόμενου σε συνάρτηση με το άρθρο 3. Το άρθρο 14 προβλέπει τα εξής:

Ἡ χρήση των αναγνωριζομένων εν τη παρούση Συμβάσει δικαιωμάτων και ελευθεριών δέον να εξασφαλισθή ασχέτως διακρίσεως φύλλου, φυλής, χρώματος, γλώσσης, θρησκείας, πολιτικών ή άλλων πεποιθήσεων, εθνικής ή κοινωνικής προελεύσεως, συμμετοχής εις εθνικήν μειονότητα, περιουσίας, γεννήσεως ή άλλης καταστάσεως'.

57. Η Κυβέρνηση ισχυρίστηκε ότι ο προσφεύγων δεν είχε υποστεί διακριτική συμπεριφορά για τον λόγο αυτό.

58. Το Δικαστήριο επαναλαμβάνει ότι κατά την διερεύνηση βίαιων περιστατικών, οι Κρατικές αρχές έχουν το καθήκον να προβαίνουν σε κάθε εύλογη ενέργεια για να αποκαλύψουν κάθε ρατσιστικό κίνητρο και να αποδείξουν αν το εθνοτικό μίσος ή οι προκαταλήψεις έπαιξαν ρόλο στα σχετικά συμβάντα. Ομολογουμένως, συχνά είναι εξαιρετικά δύσκολο στην πράξη να αποδειχθούν τα ρατσιστικά κίνητρα. Η υποχρέωση του καθ'ού η προσφυγή Κράτους να διερευνήσει την πιθανή ύπαρξη ρατσιστικών αποχρώσεων σε μία βίαιη πράξη συνιστά υποχρέωση καταβολής κάθε δυνατής προσπάθειας, και όχι απόλυτη υποχρέωση. Οι αρχές οφείλουν να προβαίνουν σε κάθε εύλογη ενέργεια υπό τις περιστάσεις για να συγκεντρώνουν και να εξασφαλίζουν τα αποδεικτικά στοιχεία, να διερευνούν όλα τα πρακτικά μέσα αποκάλυψης της αλήθειας και να εκδίδουν πλήρως αιτιολογημένες, αμερόληπτες και αντικειμενικές αποφάσεις, χωρίς να παραλείπουν ύποπτα γεγονότα που μπορεί να συνιστούν ένδειξη βίας με ρατσιστικά κίνητρα (βλέπε *Turan Cakir κατά Βελγίου*, αριθ.44256/06, παρα.77, 10 Μαρτίου 2009).

59. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι ήταν στη μήνυσή του της 4 Σεπτεμβρίου 2003 που ο προσφεύγων ισχυρίστηκε για πρώτη φορά ότι είχε πέσει θύμα φυλετικών διακρίσεων από μέρος του διοικητή του αστυνομικού τμήματος και είχε υποστηρίξει αξιοσημείωτα ότι ο διοικητής είχε χρησιμοποιήσει φυλετικά στερεότυπα όταν παραδέχθηκε ότι είχε αντιμετωπίσει τον προσφεύγοντα ως 'οπτικά ύποπτο' μόνον για την αιτία ότι 'είχε την ίδια ηλικία και εμφάνιση όπως οι υπόλοιποι νεαροί Ρομά'. Κατόπιν, στις 18 Ιουλίου 2005, ο προσφεύγων υπέβαλε μία δεύτερη μήνυση, που ήταν μία λεπτομερέστερη εκδοχή της μήνυσής του της 4 Σεπτεμβρίου 2003. Στις 11 Αυγούστου 2004 και στις 27 Ιουνίου 2006, η Εισαγγελία Κεφαλληνίας και το Δικαστικό Συμβούλιο Κεφαλληνίας αποφάσισαν να μην

ασκήσουν δίωξη κατά των εμπλεκόμενων αστυνομικών οργάνων.

60. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι η εξαμηνιαία προθεσμία για την υποβολή προσφυγής ενώπιον του Δικαστηρίου ξεκίνησε στις 11 Αυγούστου 2004 και στις 27 Ιουνίου 2006, ημερομηνίες κατά τις οποίες ελήφθησαν οι ανωτέρω αποφάσεις επί των μηνύσεων που είχε ασκήσει ο προσφεύγων. Ο προσφεύγων άσκησε την προσφυγή του ενώπιον του Δικαστηρίου στις 4 Ιανουαρίου 2007, δηλαδή εκπρόθεσμα όσον αφορά την αιτίασή του σχετικά με τα άρθρα 3 και 14 σε συνδυασμό.

61. Συνεπώς, αυτό το μέρος της προσφυγής θα πρέπει να απορριφθεί σύμφωνα με τις παραγράφους 1 και 4 του άρθρου 35 της Σύμβασης.

IV. ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 ΠΑΡΑ.1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

62. Ο προσφεύγων παραπονείται ότι η διάρκεια της ποινικής διαδικασίας σχετικά με τη κακομεταχείρισή του που ακολούθησε την άσκηση της από 8 Οκτωβρίου 2001 μήνυσής του ήταν υπερβολική: η πρωτοβάθμια διαδικασία, ιδιαίτερα, ξεπέρασε την λογική προθεσμία. Υποστήριξε ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 παρα.1 της Σύμβασης που προβλέπει τα εξής:

‘Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή (...) εντός λογικής προθεσμίας, υπό δικαστηρίου (...), το οποίον θα αποφασίση (...) επί του βασιμίου πάσης εναντίον του κατηγορίας ποινικής φύσεως...’

63. Η περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη ξεκίνησε στις 8 Οκτωβρίου 2001, όταν ο προσφεύγων έκανε αίτηση παράστασης πολιτικής αγωγής ζητώντας αποζημίωση για κακομεταχείριση, και έληξε στις 15 Απριλίου 2008, όταν εκδόθηκε η απόφαση του Εφετείου Πατρών. Επομένως, διήρκεσε έξι έτη, έξι μήνες και επτά ημέρες για δύο βαθμούς δικαιοδοσίας.

A. Παραδεκτό

64. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι η αιτίαση δεν είναι προδήλως αβάσιμη σύμφωνα με την έννοια του άρθρου 35 παρα.3 της Σύμβασης και ότι δεν είναι απαράδεκτη για οποιονδήποτε άλλο λόγο.

B. Επί της Ουσίας

65. Η Κυβέρνηση ισχυρίστηκε ότι η διάρκεια της προσβαλλόμενης διαδικασίας δεν ήταν υπερβολική, δεδομένου του όγκου των αποδείξεων,

ιδιαιτέρως του μεγάλου αριθμού των μαρτυρικών καταθέσεων, και του αριθμού των μηνύσεων, των εισαγγελικών εντολών και των προσφυγών κατά κλήσεων και αποφάσεων.

66. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το 'εύλογο' της διάρκειας μίας διαδικασίας εκτιμάται σύμφωνα με τις συνθήκες της υπόθεσης και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων που έχουν καθιερωθεί από τη νομολογία του, και ειδικότερα της πολυπλοκότητας της υπόθεσης, της συμπεριφοράς του προσφεύγοντος και εκείνης των αρμόδιων αρχών, καθώς και του αντικειμένου της διαφοράς για τον ενδιαφερόμενο (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, Frydlender κατά Γαλλίας [GC], αριθ.30979/96, παρα.43, ECHR 2000-VII).

67. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι το Τριμελές Πλημμελειοδικείο Κεφαλληνίας εξέδωσε την απόφασή του στις 12 Απριλίου 2006, κατά προσέγγιση τεσσερισήμισι χρόνια μετά την αίτηση παράστασης πολιτικής αγωγής του προσφεύγοντα. Στην δικάσιμη της 23 Φεβρουαρίου 2007 ενώπιον του Εφετείου Πατρών, η υπόθεση αναβλήθηκε για τις 21 Σεπτεμβρίου 2007 και κατόπιν εκ νέου για την 1 Φεβρουαρίου 2008. Η Κυβέρνηση δεν υπέβαλε συγκεκριμένες εξηγήσεις για αυτές τις καθυστερήσεις και αναβολές ενώ πουθενά στα πρακτικά δεν αναφέρεται ότι οφείλονταν στην συμπεριφορά του προσφεύγοντα.

68. Συνεπώς, λαμβανομένης υπόψη της σχετικής νομολογίας, το Δικαστήριο κρίνει ότι στην παρούσα υπόθεση η διάρκεια της διαδικασίας ήταν υπερβολική και δεν πληρούσε την απαίτηση της 'λογικής προθεσμίας'.

69. Συνεπώς, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 παρα.1.

V. ΛΟΙΠΕΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΕΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

70. Ο προσφεύγων παραπονέθηκε βάσει του άρθρου 6 της Σύμβασης ότι είχε στερηθεί δύο φορές πρόσβαση σε δικαστήριο (το Νοέμβριο του 2005 και τον Ιούνιο του 2006) σε σχέση με αρκετές κατηγορίες περί συγκάλυψης, ρατσιστικής συμπεριφοράς προς αυτόν και παραβίασης των προσωπικών του δικαιωμάτων σε σχέση με τα προσωπικά του δεδομένα. Παραπονέθηκε επίσης ότι η απόφαση του Εφετείου Πατρών δεν ήταν επαρκώς αιτιολογημένη. Ο προσφεύγων παραπονέθηκε βάσει του άρθρου 6 παρα.2 σχετικά με τον ισχυρισμό του Εισαγγελέα Πατρών ότι ο προσφεύγων είχε υπογράψει πλαστογραφημένο έντυπο για να ενοχοποιήσει τους αστυνομικούς. Τέλος, ο προσφεύγων παραπονέθηκε βάσει του άρθρου

8 της Σύμβασης για παραβίαση της ιδιωτικής και οικογενειακής του ζωής, εξαιτίας του γεγονότος ότι ένας από τους κατηγορούμενους αστυνομικούς είχε γνωστοποιήσει πληροφορίες σχετικά με παλαιότερη εγκληματική δραστηριότητα των συγγενών του προσφεύγοντα σε μία προσπάθεια να απαξιώσει τις δηλώσεις του προσφεύγοντα.

71. Το Δικαστήριο εξέτασε τις υπόλοιπες αιτιάσεις του προσφεύγοντα και θεωρεί ότι, υπό το πρίσμα όλου του υλικού που διαθέτει και στον βαθμό που τα ζητήματα για τα οποία παραπονείται ο προσφεύγων εμπίπτουν στην αρμοδιότητά του, δεν φαίνεται να συνιστούν παραβίαση των δικαιωμάτων και ελευθεριών που προστατεύει η Σύμβαση ή τα Πρωτόκολλά της. Επομένως, αυτό το μέρος της προσφυγής θα πρέπει να κηρυχθεί अपараδέκτο κατ'εφαρμογή των παραγράφων 3 και 4 του άρθρου 35 της Σύμβασης.

VI. ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

72. Το Άρθρο 41 της Σύμβασης ορίζει τα εξής:

‘Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της, και αν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλόμενου Μέρους δεν επιτρέπει παρά μόνον ατελή εξάλειψη των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εφόσον είναι αναγκαίο, στον παθόντα δίκαιη ικανοποίηση’.

A. Αποζημίωση

73. Ο προσφεύγων ισχυρίστηκε ότι τα συναισθήματα απογοήτευσης και ανημποριάς που ένιωσε, η απαλλαγή του αστυνομικού και οι ελλείψεις της ανακριτικής διαδικασίας που δεν οδήγησε σε τιμωρία, ήταν εξίσου σοβαρά με εκείνα άλλων υποθέσεων ίδιου τύπου που το Δικαστήριο έχει εξετάσει στο παρελθόν, όπως στην προαναφερόμενη υπόθεση Μπέκου και Κουτρόπουλου, όπου το Δικαστήριο επιδίκασε αποζημίωση 10.000 Ευρώ για ηθική βλάβη. Ο προσφεύγων αξιώνει αποζημίωση για ηθική βλάβη που να αντανακλά τον ακραίο πόνο, την ψυχική οδύνη και την αγωνία που πέρασε από την ηλικία των δεκαέξι και μετά, λαμβανομένου επίσης υπόψη ότι έχει επικαλεσθεί υπέρβαση της λογικής προθεσμίας της διαδικασίας. Αξιώνει ένα συνολικό ποσό 25.000 Ευρώ.

74. Η Κυβέρνηση θεώρησε το αξιούμενο ποσό υπερβολικό και παρατήρησε ότι μία διαπίστωση παραβίασης θα συνιστούσε εφ'εαυτής

επαρκή και δίκαια ικανοποίηση για την ηθική βλάβη. Διαφορετικά, η Κυβέρνηση υποστήριξε ότι ένα ποσό 5.000 Ευρώ επιδικαζόμενο για την αιτία αυτήν στον προσφεύγοντα θα ήταν επαρκές και εύλογο.

75. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι ο προσφεύγων έχει αναμφισβήτητα υποστεί ηθική βλάβη που δεν μπορεί να αποζημιωθεί μόνον με την διαπίστωση της παραβίασης των άρθρων 3 και 6 παρα.1 της Σύμβασης. Λαμβανομένων υπόψη των ιδιαίτερων περιστάσεων της υπόθεσης, του αριθμού των παραβιάσεων που διαπιστώθηκαν και αποφαινόμενο κατά δίκαια κρίση, επιδικάζει στον προσφεύγοντα 20.000 Ευρώ, πλέον οποιουδήποτε φόρου που ενδεχομένως θα επιβληθεί στο ποσό αυτό.

B. Έξοδα και δικαστικές δαπάνες

76. Ο προσφεύγων ζήτησε να επιδικαστεί το ποσό των 3.000 Ευρώ για έξοδα και δικαστικές δαπάνες σε σχέση με όλα τα στάδια των διαδικασιών ενώπιον των εθνικών αρχών καθώς και ενώπιον του Δικαστηρίου απευθείας στο Ελληνικό Παρατηρητήριο των Συμφωνιών του Ελσίνκι που τον εκπροσωπεί δωρεάν ενώπιον του Δικαστηρίου, πληρωτέο στον δικηγόρο Τ.Α., βάσει του τιμολογίου που εκδόθηκε στις 30 Νοεμβρίου 2008. Ο προσφεύγων κάλεσε το Δικαστήριο να ορίσει ρητώς στην απόφαση ότι η επιδικαζόμενη αποζημίωση θα πρέπει να καταβληθεί απευθείας στον τραπεζικό λογαριασμό που θα ορίσει το Ελληνικό Παρατηρητήριο των Συμφωνιών του Ελσίνκι.

77. Η Κυβέρνηση σημείωσε ότι το τιμολόγιο της 30 Νοεμβρίου 2008 ήταν διατυπωμένο ασαφώς και δεν ανέφερε την φύση των δαπανών και ενεργειών για τις οποίες θα έπρεπε να πληρωθεί ο δικηγόρος. Περαιτέρω, ο δικηγόρος Τ.Α. δεν αναμίχθηκε στην διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου.

78. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι για να αποζημιώνονται τα έξοδα και οι δαπάνες βάσει του Άρθρου 41, θα πρέπει να αποδεικνύεται ότι έχουν πράγματι λάβει χώρα, ότι ήταν αναγκαία και ότι ήταν εύλογα ως προς το ποσόν (βλέπε, για παράδειγμα, *Nilsen και Johnsen κατά Νορβηγίας* [GC], αριθ.23118/93, παρα.62, ECHR 1999-VIII, και *Boicenco κατά Μολδαβίας*, αριθ.41088/05, παρα.176, 11 Ιουλίου 2006). Σύμφωνα με το άρθρο 60 παρα.2 των Κανονισμών του Δικαστηρίου, θα πρέπει να υποβάλλονται αναλυτικά δικαιολογητικά για όλες τις αξιώσεις, διαφορετικά το αρμόδιο Τμήμα μπορεί να απορρίπτει την αξίωση εξολοκλήρου ή μερικώς.

79. Στην παρούσα υπόθεση το Δικαστήριο παρατηρεί ότι ο προσφεύγων ενημέρωσε ότι ο ίδιος δεν χρειάστηκε να καταβάλει κανένα έξοδο και καμία δαπάνη (παράγραφος 76 ανωτέρω), συνεπώς ο προσφεύγων δεν δικαιούται να λάβει καμία αποζημίωση σχετικά.

Γ. Άλλα αιτήματα

80. Αναφερόμενος στην από κοινού σύμφωνη γνώμη στην απόφαση επί της υπόθεσης *Salduz κατά Τουρκίας* (αριθ.36391/02, 27 Νοεμβρίου 2008) και στην απόφαση επί της υπόθεσης *Nitš κατά Ρουμανίας* (αριθ.10778/02, παρα.35-36, 4 Νοεμβρίου 2008), ο προσφεύγων κάλεσε το Δικαστήριο αναλογικά να εξετάσει την δυνατότητα να ζητήσει την επανάληψη της διαδικασίας κατά των υπεύθυνων της παραβίασης του άρθρου 3 στην παρούσα υπόθεση, ή τουλάχιστον, εάν κρίνει ότι αυτό δεν είναι εφικτό, να επιδικάσει αποζημίωση καταβλητέα στον προσφεύγοντα ως ποινή.

81. Η Κυβέρνηση δεν υπέβαλε παρατηρήσεις σχετικά με το σημείο αυτό.

82. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι σε αρκετές υποθέσεις έχει απορρίψει αιτήματα των προσφευγόντων για αποζημίωση με τη μορφή παραδειγματικής τιμωρίας (δείτε, μεταξύ άλλων, *Selçuk και Asker κατά Τουρκίας*, απόφαση της 24 Απριλίου 1998, *Reports* 1998-II, σελ.918, παρα.119, *Lustig-Prean και Beckett κατά του Ηνωμένου Βασιλείου* [GC], αριθ.31417/98 και 32377/96, παρα.22-23, 27 Σεπτεμβρίου 1999 και *İkincisoγ κατά Τουρκίας*, αριθ.26144/95, παρα.149, 27 Ιουλίου 2004).

83. Περαιτέρω, το Δικαστήριο επαναλαμβάνει ότι σε ορισμένες από τις αποφάσεις του και προκειμένου να βοηθήσει τα καθ'ών οι προσφυγές Κράτη να εκπληρώσουν τις υποχρεώσεις τους στο πλαίσιο του άρθρου 46 της Σύμβασης, προσπάθησε να τους υποδείξει την φύση των γενικών μέτρων που θα έπρεπε να υιοθετούν σε υποθέσεις που αφορούν οργανικά προβλήματα τα οποία θίγουν μεγάλο αριθμό προσώπων και όπου δεκάδες προσφυγές του ίδιου τύπου έχουν υποβληθεί σε αυτό. Το Δικαστήριο προέβη κατά τον ίδιο τρόπο στην υιοθέτηση ατομικών μέτρων σε υποθέσεις που αφορούσαν την φυσική ελευθερία των προσφευγόντων και σε υποθέσεις που αφορούσαν την αποκατάσταση περιουσίας, προσφέροντας στα Κράτη την επιλογή μεταξύ αποκατάστασης και αποζημίωσης (βλέπε *De Clerck κατά Βελγίου*, αριθ.34316/02, 25 Σεπτεμβρίου 2007, παρα.99).

84. Η παρούσα υπόθεση, όμως, δεν ανήκει σε καμία από αυτές τις κατηγορίες. Το Δικαστήριο δεν έχει καμία αρμοδιότητα να δώσει την εντολή στην Κυβέρνηση να επαναλάβει την διαδικασία που αφορά ένα τρίτο προς το Δικαστήριο μέρος, ιδιαίτερα δεδομένου ότι η Σύμβαση, και ιδιαίτερα το άρθρο 6 παρα.1, δεν εγγυάται το δικαίωμα της κίνησης ποινικής δίωξης κατά τρίτων ούτε το δικαίωμα της εξασφάλισης καταδικαστικής απόφασης σε ποινικές δίκες.

85. Το Δικαστήριο επομένως απορρίπτει τα σχετικά αιτήματα του προσφεύγοντα.

Δ. Τόκος υπερημερίας

86. Το Δικαστήριο κρίνει ορθό ο τόκος υπερημερίας να βασιστεί στο επιτόκιο οριακής χρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, προσαυξημένο κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΟΜΟΦΩΝΑ

1. *Κηρύσσει* τις αιτιάσεις σχετικά με το άρθρο 3, το άρθρο 6 παρα.1 (διάρκεια της διαδικασίας) και το άρθρο 13 της Σύμβασης παραδεκτές και το υπόλοιπο της προσφυγής απαράδεκτο,
2. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση της ουσίας του άρθρου 3 της Σύμβασης.
3. *Αποφαίνεται* ότι δεν υπάρχει ανάγκη να εξεταστεί ξεχωριστά η αιτίαση περί της διαδικασίας βάσει του άρθρου 3 της Σύμβασης.
4. *Αποφαίνεται* ότι δεν υπάρχει ανάγκη να εξεταστεί ξεχωριστά η αιτίαση βάσει του άρθρου 13 της Σύμβασης.
5. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 παρα.1 της Σύμβασης.
6. *Αποφαίνεται*
 - (α) ότι το καθ'ού Κράτος υποχρεούται να καταβάλει στον προσφεύγοντα, εντός τριών μηνών από την ημερομηνία κατά την οποία η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική σύμφωνα με το άρθρο 44 παρα.2 της Σύμβασης, το ποσό των 20.000 (είκοσι χιλιάδων) Ευρώ, πλέον πλέον οποιουδήποτε φόρου ενδεχομένως επιβληθεί στο ποσό αυτό, ως αποζημίωση για ηθική βλάβη,

(β) ότι από την εκπνοή της ανωτέρω τρίμηνης προθεσμίας και μέχρι την εξόφληση, θα χρεώνεται απλός τόκος επί του ανωτέρω ποσού με επιτόκιο ίσο με το επιτόκιο οριακής χρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας κατά την περίοδο της υπερημερίας, προσαυξημένο κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

7. *Απορρίπτει* τα υπόλοιπα αιτήματα του προσφεύγοντα για δίκαιη ικανοποίηση.

Συντάχθηκε στην Αγγλική γλώσσα και κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 22 Απριλίου 2010, κατ'εφαρμογή του άρθρου 77 παρα.2 & 3 των Κανονισμών του Δικαστηρίου.

(Υπογραφές)

Søren Nielsen
Γραμματέας

Nina Vajić
Πρόεδρος